

ההתגלות, האימה והדומייה

האנטומיה של הקו הלימינאלי המפריד בין האנושי לאלוהי

השאִיפה לקרבה מוחלטת מובילה לקצה האִין

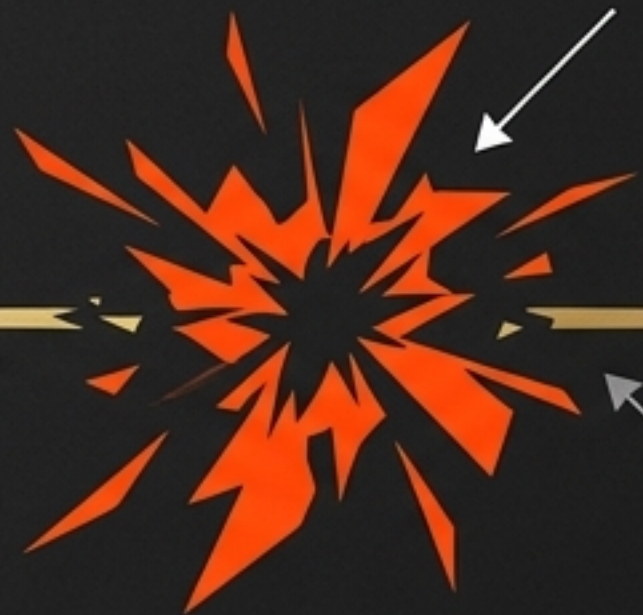
קרבת אלוהים ואימת המוות משמשים כשני צדדים של אותו מטבע עצמו. ההשתוקקות אל האל נושאת אופי מובהק של התאיינות.

זהו קו שברירי הנמתח בין פנומן של התגלות פלאית לבין אימה משתקת.

מוות והתגלות נכרכים יחד
בנוכחות שכולה דומייה.

שבירת הקו: הטרגדיה של נדב ואביהוא

1 "וַיִּקְרַבוּ לְפָנָיו אֵשׁ זָרָה" 1

2 מעשה של הקרבת אש זרה לא
היה רק חטא, אלא תנועה של
קרבה רדיקלית - בְּקִרְבֵי אֶקְדָּשׁ.

3 הם חצו את קו האימה הלימינאלית. 3
שביירתו של הקו התודעתי הזה,
מתוך השתוקקות בלתי מבוקרת,
הפכה את אימת המוות למוות
וחידלון ממשי.

וידם אהרן: הדומייה כתשובת משקל אקטיבית

חטא הבנים:

תנועה של דבקות בלתי מותנית
ומבוקרת אל האין המוחלט.
התפרצות אקסטטיבית.

תגובת האב:

לא קבלה כנועה, אלא החלת
נוכחות המוות כהתגלות של
אימה על טהרת הדומייה.

**הדומייה היא הפנמה עמוקה של
המוות כפנומן של התגלות.**

האנטומיה של ההתגלות: כאוס הוא רק סף הדלת

קול דממה דקה

שיא וקתרזיס של חווית ההתגלות המצמיתה.

רוח גדולה מפרק הרים / רעש / אש

האפוקליפסה אינה אלא קסטרופה, הרס וחורבן המשמשים כנקודת הקצה.

החורבן כשלעצמו לא אומר דבר. ההתגלות האמיתית מתרחשת ומהדהדת רק בדממה שאחרי האש.

היררכיית הדממה: עד כמה קרוב האדם לאֵיין המוחלט?

משה רבינו

שומע את עצם הדממה. מצוי בביטול טוטאלי, הווייתו מסונפת לחלוטין בעמידה אל מול האל.

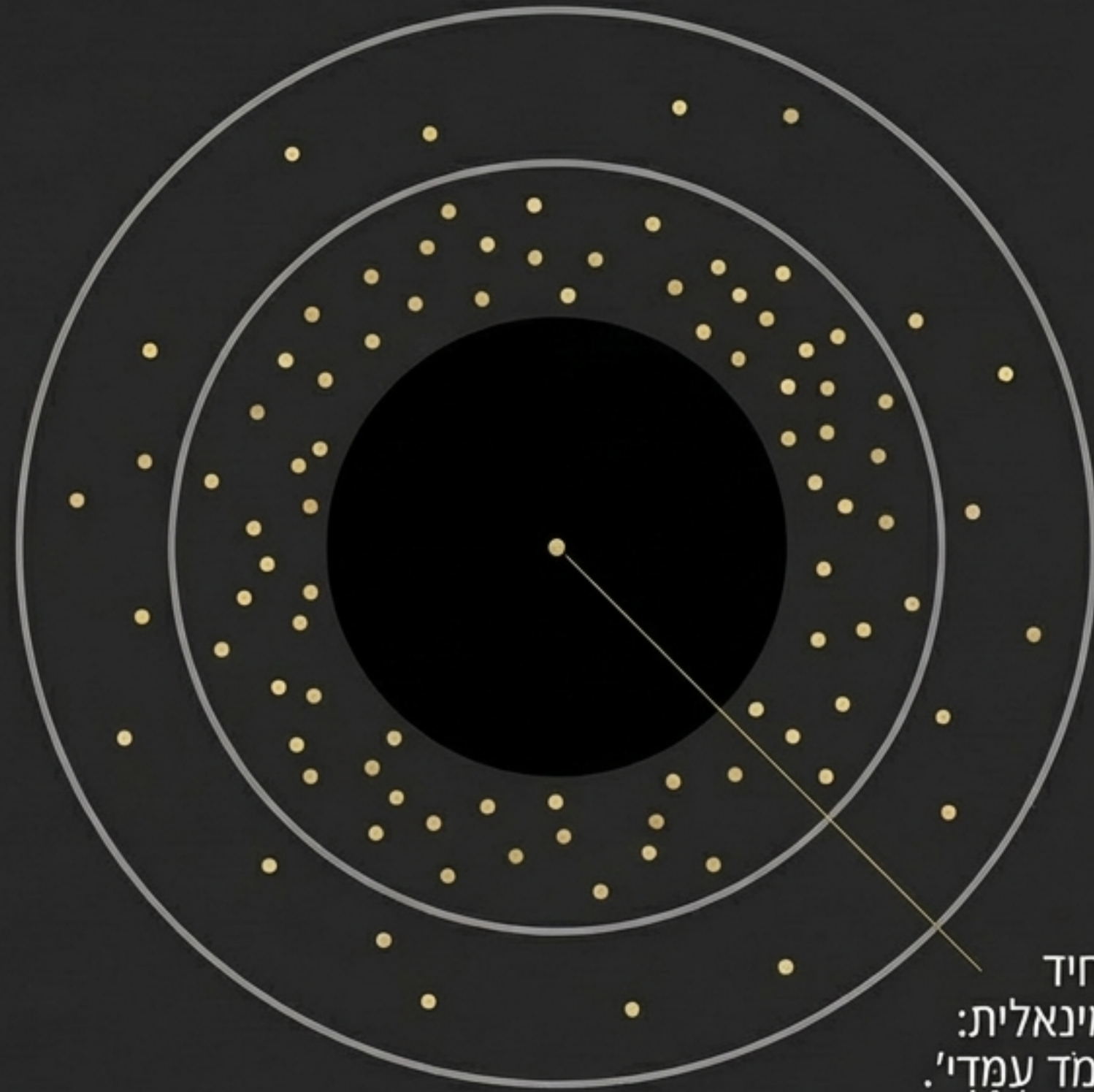
נביאי ישראל

שומעים את ה'הד' הבא מתוך הדממה. קיומם נותר אוטונומי, אך הם תופסים את הווייתם מתוך הוויית הביטול.

נביאי אומות העולם (כאיוב ובלעם)

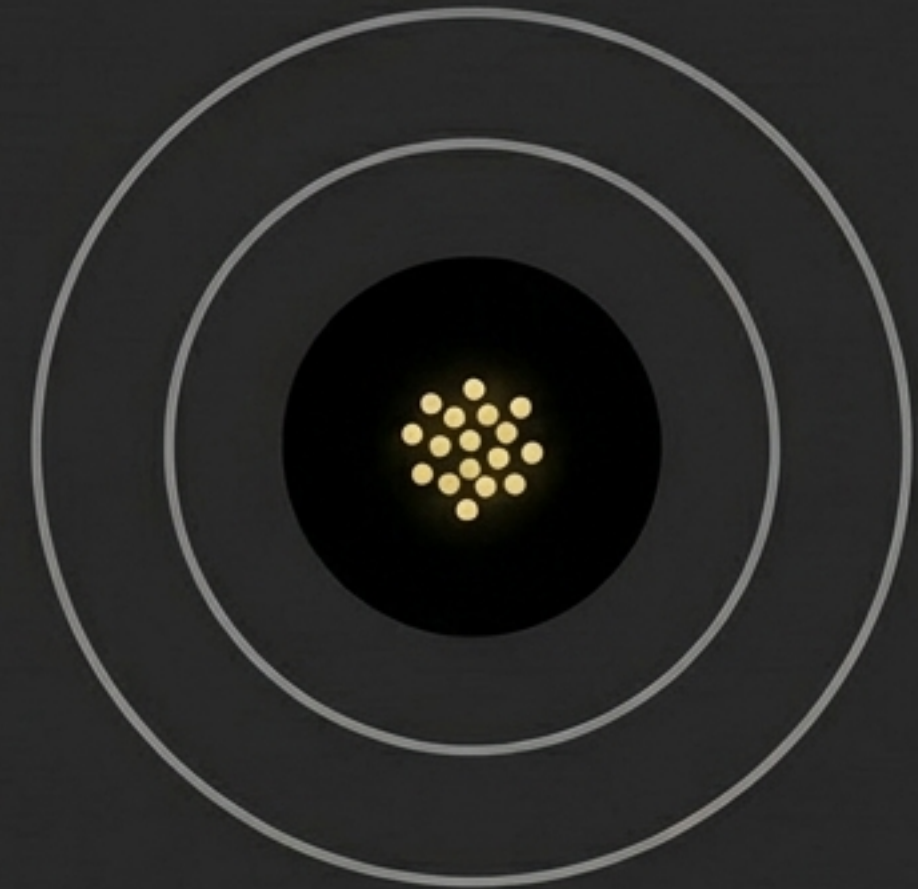
שומעים רק את 'הקול' המהדהד מן הדממה ('דממה וקול אשמע'). חסרי מגע ישיר עם האֵין המוחלט של הדממה.

חידת סיני: רגע של דומיית מלאכים קולקטיבית

משה נותר יחיד
במיציה הלימינאלית:
'וְאַתָּה פֶּה עֶמֶד עֶמְדִי.'

נעשה ונשמע

במעמד הר סיני, העם הגיע זמנית למדרגת מלאכים
ומשה ('אני אמרתי אלוהים אתם') - ביטול טוטאלי
ביטול טוטאלי בנוכחות הדממה.

יום הכיפורים: מיסוד גבולות הקו הלימינאלי

עבודת יום הכיפורים היא התיקון לחטא נדב ואביהוא – הגדרה מחודשת של החיים לעומת המוות בשיאה של דומייה מצמיתה בעזרה.

שעיר לעזאזל

מבדל את המוות כריק ותוהו מוחלט, מרחיק אותו מן הקודש.

שעיר לה' (לפני ולפנים)

מעגן את אימת המוות כנקודת השקה אל מקור החיים הלימינאלי בתוך קודש הקודשים.

ונתנה תוקף: קול השופר הפוער את הדממה

ובשופר גדול יתקע

וקול דממה דקה ישמע

ומלאכים יחפזון וחיל ורעדה יאחזון

השופר הוא הקול הקוסמי, הא-דיאלקטי ('הקול הפשוט'), המעמת את האדם מול ראשוניות קיומו ושבריריותו המוחלטת אל מול אימת המוות, ומותיר אותו להאזין לדומיית יום הדין.

התמודדות עם אימת המוות: רומא מול ירושלים

רומא (הורטיוס) - ניתוק	ירושלים (תהילים) - התכוונות	
Carpe Diem (נצלי את היום). כריתת חבל הטבור מהעתיד ומהשגחה.	"דום לה' וְהִתְחַלֵּל לוֹ. המתנה מתוך דומיה מכוונת אל מול מול האלוהים.	הגישה המרכזית
בריחה להדוניזם נהנתני המוביל לסיאוב מוסרי וריקנות.	התמרת אימת המוות לחיבור, משמעות, וישועה מתוך הדממה.	התוצאה הקיומית

מציאת התגלות מבעד לתהום

שנה וחצי לאחר האסון הגדול ביותר שחוזה
עמנו מזה עשורים, חויינו בצורה הטרגית ביותר
את אימת המוות השבררית של חיינו כאן.

אך המסורת תובעת מאיתנו להחיל את
ה'דומייה': להרכין ראש מול הפלא והאבסורד
של קיום האומה, לא מתוך ייאוש, אלא מתוך
צניעות עמוקה.

לחפש את ההתגלות האלוהית המבצבצת
מבעד לשבר:
וּבְקִשְׁתֶּם מְשֶׁם אֶת ה' אֱלֹהֵיךָ וּמְצֵאתָ...
בְּצַר לְךָ (דברים ד').

חודש הגאולה ותפילה לדומיית האומות

בחודש ניסן, אנו נושאים תפילה שנזכה לראות שוב את פלא הגאולה, כפי שניבא מיכה, רגע בו הרעש והכאוס של האומות יוחלפו בדומייה של יראה והכרה מוחלטת:

כִּי־מִי צִאתָךְ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, אֲרָאנוּ נִפְלְאוֹת.
יִרְאוּ גוֹיִם וַיִּבְשׂוּ מִכָּל גְּבוּרָתָם;
יִשְׁיִמוּ יָד עַל-פִּה, אֲזַנֵּיהֶם תִּחְרַשְׁנָה...
אֶל ה' אֱלֹהֵינוּ יִפְחָדוּ, וַיִּרְאוּ מִמֶּךָ. (מיכה ז')